

— ❁ СПИСАНИЕ ЗА ДЪЦА ❁ —

Нощния пѣвецъ.

— О —

Вечъ скри се слънце задъ горитѣ,
Полята нощний мракъ покри,
Изгрѣ луната в'срѣдъ звѣздигѣ,
Земята сладкъ сънь мори.

— О —

Спи лѣсъ, поле, мълчи селото,
Вечъ спатъ и краснитѣ цвѣтя;
Салъ славей кацналъ на дървото,
Милъ, сладкопоенъ зацвѣрта!

— О —

О, пѣй! О, пѣй ти. славей, свойтѣ
Чаровни пѣсни в'тоя часъ!
О, пѣй, не спирай! . . . Некъ в'усойтѣ,
Да екне чудния ти гласъ!

Ив. Боневъ.

Нещастие.

Хубавъ майски день. Три момчета, другари, весели излѣзоха отъ тѣхния градецъ. На полето тѣ бѣха свободни като птички, радости, засмѣни . . .

Навсѣкждѣ гледаха зеленина . . . Посѣвитѣ гордо издигнали своитѣ класове, а между тѣхъ, безъ шумъ, се пѣхатъ бързокрилитѣ птички.

Балканитѣ цѣли облѣчени въ зеленина, ливадитѣ изпѣстрени съ хубави цвѣтя; а въз-

духа? . . . О, той е чистъ, приятенъ и пълни гърдитѣ съ здраве и сила! . . .

Тримата другари, леко, безъ умора, стигнаха въ гѣстата горица. Тѣ почнаха да играятъ, да подскачатъ и високо да пѣятъ. Сладкиятъ имъ гласецъ надалечъ екѣше въ тихата гора. Весели, много весели, се усѣщаха въ тази минута! . . .

Тѣ се раздѣлиха цвѣтя да бератъ. На

букетче нѣкои свиваха, а по-хубавитѣ по гърдитѣ и шапката си забочваха.

Но голѣмо нещастие развали хубавата имъ разходка.

Митко видѣ една хубава птица да влиза въ гнѣздото си. Той се *измами* и искаше да я улови. Полека и дебнишкомъ се покатери по голѣмия дѣбъ. Отъ шума птицата изхвъркна, но Митко бързаше да види що има въ гнѣздото.

Като се извиваше да стѣпи на клона, крака му се плъзна и той падна на земята. Едно силно „охъ“ излѣзе отъ гърдитѣ му.

Другаритѣ му чуха шума и веднага дотърчаха при него. Тѣ намѣриха Митко въ несвѣсть. Разкопчаха дрехитѣ му, взеха вода отъ близкото изворче, напрѣскаха го и слѣдъ малко Митко се свѣсти. Неговото лице приличаше на мъртвецъ.

Слѣдъ два часа Митко дойде на себе си, но ржката му бѣ счупена.

Тримата другари нажалени, едва пристѣпаха къмъ тѣхния градецъ.

Леко ми е . . .

— — —
Леко ми е на душата,
Леко на сърдцето,
Га отида у гората,
Или пъкъ въ полето.

— О —

Тамъ разкривамъ на цвѣтята,
На ручея пѣнливъ,
Болкитѣ си и теглата, —
Живота си горчивъ!

Люб. Бобевски.

Завистливата маймуна.

тъ голѣмата клѣтка на една звѣрница седѣла маймуна и правила такива движения и шеги, че обръщала внимание на посѣтителитѣ. Прѣдъ нейната клѣтка се събрали много хора и тѣ ѝ подхвърляли орѣхи и сладкиши. Но това не било за дълго. Посѣтителитѣ започнали да се спиратъ при нейната съсѣдка.

Силна завистъ взела да мѣчи маймуната. Съ голѣма мѣчка пробила дупка на дѣсчената прѣграда и видѣла, че съсѣдката ѝ имала рожба. Завистливата маймуна намразила рожбата на съсѣдката си и търсила случай да ѝ напакости.

Често протѣгала прѣститѣ си прѣзъ дупката и се мѣчила да ощиπε маймунчето. Майката забѣлѣзала лошото намѣрение на съсѣдката си и добръ пазѣла рожбата си.

Когато малкото поотрасло и взело да не слуша майка си, злобната съсѣдка успѣла да изпълни намѣрението си. Когато пазачътъ билъ настрана, тя протегнала рѣжка, хванала малкото и съ всичка сила го дръпнала къмъ дѣската. Майката надала силенъ крѣсъкъ и почнала да тегли рожбата къмъ себе си.

Бѣдното маймунче би останало безъ опашка, ако на врѣме не дошелъ пазачътъ. Той чулъ

силния кръсъкъ и съ камшикъ въ рѣцѣ дошелъ при клѣтката. Маймуната, като видѣла камшика, пуствнала жертвата си и се дръпнала въ дъното на клѣтката.

Райко и зайчето.

Седналъ заю,
Па се вайка

На добрия
Наши Райка:

— Много ми сж
Враговетъ,
Мира нѣмамъ
Зимъ, лѣтъ!

—
Тукъ ловеца
Ще изкочи,
Тамъ пѣкъ звѣра
Зжбъ ми сочи.

—
Дѣто ида,
Се душмани,
Сѣки тича
Да ме хвани.

—
Или хрѣтка
Ще ме стигне,

Или орелъ
Ще ме дигне.

—
Дѣ, кждѣто
Се навъртамъ,
Постоянно
Се озъртамъ.

—
Сѣка трѣнка,
Сѣко гранче
Е за мене
Гробъ, капанче.

—
Що да чиня,
Що да сторя —
Нѣмамъ сила
Да се боря.

Ц. Калчевъ.

При невиннитѣ гължби.

а́тя е на 9 години. Тя е пълно сираче, защото родителитѣ ѝ умрѣха още когато бѣше малка. Чичови ѝ дойдоха на смъртъта на милата ѝ майка и слѣдъ погребението прибраха Катя у дома си, защото тя нѣмаше ни братя, ни сестри, нито пѣкъ дѣдо и баба. Тѣ сж бездѣтни, та я гледатъ като свое дѣте. Но и тя ги обича като сжщи родители и ги слуша за всичко.

Чичо ѝ работи цѣлъ день на дюгеня си, а чина ѝ не излазя отъ кѣщи навънъ. Ала и Катя

не стои праздна: тя си приготвя добръ всички уроци на врѣме и въ свободното си врѣме помага съ нѣщо на чича си.

Катя рѣдко излазяше изъ града, защото чина ѝ не я пускаше. Тя бѣше жадна за другарки: чина ѝ не пуцаше въ къщата си чужди дѣца, защото бѣше болнава, та не можеше да търпи никакъвъ шумъ. Катя се бѣ обърнала на малкъ затворникъ въ чичовата си къща.

Единъ день у чичови ѝ дойде една дебела селянка. Тя повика Катя, прѣгърна я любезно и почна да я цѣлува съ плачъ.

— Колко си порастнала, Кате! думаше тя. Очичкитѣ ти приличатъ също на майчинитѣ ти. А косата ти — по красива отъ нейната!

Малката Катя се смути отъ тия думи на селянката и не знаеше какво да отговори. Най-послѣ запита тихо:

— А добра ли бѣше моята майка?

— Да, като нея нѣмаше въ цѣлия градъ: на всички помагаше и съ никого се не караше. Азъ слугувахъ при нея и я напустнахъ чакъ слѣдъ смъртъта ѝ. Тебе носѣхъ, кога бѣше пеленаче и те пазехъ като мое дѣте. А ти ми се само смѣеше съ малкитѣ устца.

— А сега защо не живѣешъ пакъ при мене у чичови? запита Катя.

— Защото съмъ задомена въ село, та слугувамъ у единъ *чифликчия*. Моитѣ господари сѣ също тъй добри като твоитѣ умрѣли родители.

— Ами не обичашъ ли да те заведе малко да поживѣешъ въ село? каза най-послѣ селянката.

— Обичамъ, но чина не ме пуца.

— Не бой се. азъ ще я измоля и тя ще те пустне.

Въ това врѣме Катя погледна чина си, като че искаше да запита: чино, ще ме пустнешъ ли?

Наистина селянката дошла у чичови ѝ да вземе Катя въ село. Тѣ се съгласиха и я пустанаха. Слѣдъ два часа Катя се намѣри въ чифлика на богатия селянинъ.

Той я прие любезно и я гледаше като свое дѣте. Но най-добрѣ я пазѣше добрата слугиня. Тя имаше малко дѣте. Катя го носеше на ръцѣ и го люлѣеше въ люлката. Прѣзъ хубавото врѣме тя излазяше на чистъ въздухъ въ широката градина на чифликчията и си берѣше разни цвѣтя. Ходѣше съ слу-

гинята около добитѣка и се радваше на малкитѣ теленца, малаченца и ги милваше по влажнитѣ муцунки.

Най-обичаше да помага на слугинята, когато храни кокошкитѣ и гълъбитѣ. Веднажъ слугинята отиде да нахрани прасето съ 8-тѣ прасета,

а тя взе кошницата и почна да вика гължбитѣ да ги храни. Щомъ имъ хвърли храница и за мигъ цѣлъ орлякъ долетѣха около нея и взеха да кълватъ сладко сладко.

Тя не отиваше само при пчелитѣ, защото се боеше да не я ожилятъ.

Слѣдъ една седмица чичо ѝ дойде и си я заведе въ града. Но тя сега бѣше по-пъргава. Види се чистия селски въздухъ ѝ даде повече сили.

Овчари.

(Разказъ)

— 0 —

лънцето на западъ залѣзваше червено. Лжчитѣ му за послѣденъ пжтъ хвърлиха огнена заря по високитѣ баири, дървета и се скриха задъ високия балканъ.

Настѣпи тиха пролѣтна нощъ. Звѣздитѣ една слѣдъ друга заблѣскаха на тъмно-синия небосводъ. Луната, нощната парица, скоро се показа и освѣти навсѣкадѣ.... Тихъ вѣтрецъ полѣхваше и пѣеше тихичко съ листата на дърветата. Огъ врѣме на врѣме вѣтрѣтъ донасяше весели разговори, дрънкаве на звънци, отъ което се виждаше че на близо има овчари.

На широка поляна, подъ голѣмъ столѣтенъ джбъ, блѣщукаше огънь, около който седѣха

млади овчари. Всички бѣха весели и отъ врѣме на врѣме обрѣщаха главнитѣ на огъня. Тѣ бѣха петъ души, все млади, пристегнати съ червени пояси, съ кожани шапки и съ черни врѣви прѣпасани до колѣнитѣ. Само едно овчарче имаше вехта капела и за това му викаха за смѣхъ „ингилизтъ“.

— Ей, ингилизъ, обади се едно ниско овчарче, я надуй онази пакъ, гдѣто се разказва за Богданъ войвода! . . . .

— Какъвъ юнакъ е билъ този Богданъ, брей-й-й . . . обади се друго овчарче.

— Тате ми разказваше, че Богданъ юнакъ засукалъ млѣко отъ самодива, затова билъ толкози герой, проговори съ тънѣкъ гласецъ най-младото овчарче.

— Ингилизъ, свирѣ бе ! . . . извикаха всички.

Ингилизтъ извади кавалъ отъ пояса си, намокри прѣститѣ и наду . . . . Тихъ гласецъ, тѣженъ, се разнесе отъ вѣтъра. Пѣсенъта се извиваше, като че говорѣше за юнацитѣ измрѣли по Странджа и Балкана . . . . Сладки звуци излизаха отъ кавала и се прѣскаха въ тихата лунна нощъ.

Де, бре . . . . бре-е . . . ! провикна се ниско-то овчарче и друженъ смѣхъ екна и прѣкъсна свирнята.

Изведнажъ въ близката кошара кучетата лавнаха силно и овцетѣ се събраха на купъ.

— Ху-у-у, де бре е, шаро, ху у . . . . извика едно овчарче и гласа му се разнесе далече.

Кучетата скоро се завърнаха, но продължаваха да лаятъ около кошарата. Овчарчетата стояха мълчаливо около огъня, овиха се въ кожухчетата и се спогледаха.

Страхъ имъ дойде. По едно врѣме ниското овчарче, за да разгони страха, каза на най-голѣмия :

— Иване, разкажи ни приказката за царския синъ !

Иванъ започна да разказва, какъ едно момче се изгубило въ гората и като настанало вечеръ, то взело да се страхува много, но все вървѣло навѣтрѣ въ гората. Като достигнало до едно високо дърво, то се качило да приспи на него и на другия день го намѣрилъ царския синъ.

Овчарчетата унесени слушаха и прѣдъ очитѣ имъ се явяваха момчето, царския синъ облѣченъ въ хубави лѣскави дрехи, каченъ на гиздавъ конъ, какъ пѣтува изъ гѣстата гора.... и неусѣтно очитѣ имъ се затвориха и заспаха сладко край огъня на зелената морава....

* * *

Зората още не бѣше се пукнала и *ингилиза* се пробуди, скочи на крака, турна голѣмия калпакъ на ниското овчарче и съ силенъ гласъ извика :

— Ху-у, ама сънливци, а... а !

Всички се пробудиха, станаха и стѣкнаха на бързо загасналия огънь. Скоро на огъня върше прѣсно млѣко, кучетата край него опашка въртѣха, а *ингилиза* надуваше шерения кавалъ и се надпрѣварваше съ пѣснитѣ на ранобуднитѣ пойни птички.

С л а в е й.

Хубава си и прѣлестна,
Птичко жива,
Волна, весела си още
И игрива.

— о —

Всѣка сутринь, всѣка вечерь
Сладко пѣешъ,
Съ пѣсни си гората цѣла
Ти люлѣешъ.

— о —

Слушамъ ли те, менъ обзема
Радость чудна —
Скърбъ, неволи азъ забравямъ,
Птичко будна !

Л. Бобевски.

Въ японско село.

(Разказва пътешественикъ)

Пътувахъ за Индия. Капитанинътъ на кораба ми бѣше добъръ приятель. Той ме покани да го придружа до Япония, кждѣто отиваше да изпълни важна порѣчка на английското правителство. Азъ се съгласихъ и съ радостъ очаквахъ да пристигнемъ въ земята на жълтокожитѣ японци.

Скоро наближихме Япония и корабътъ ни спрѣ на пристанището „Иедо“, за да се приготи за по-нататъшно пътуване. Трѣбваше да се бавимъ тукъ около два дни. За да не стоимъ затворени въ кораба, капитанинътъ взе позволение отъ полицията на пристанището да направимъ една разходка до близкото село.

Той ни даде особено писмо и ние тръгнахме за селото.

Това бѣ слѣдъ обѣдъ прѣзъ единъ хубавъ пролѣтенъ день. Излѣзохме отъ пристанището и прѣдъ насъ се прострѣ една красива долина: Край морския брѣгъ стърчи купенътъ на вулкана „Фучи яма“, на който върхътъ е покритъ съ заслѣпителенъ снѣгъ; полето равно и грижливо обработено, бѣше покрито съ зеленина и разнообразни цвѣтове на овощнитѣ дървета. Всичко туй се отразяваше въ кристалната вода на широкия заливъ *Иедо*.

Пътътъ ни за селото бѣше гладко и чисто шосе. То показваше, че японцитѣ се грижатъ много повече за своитѣ пътища, отколкото ние.

Отъ двѣтъ му страни се простираха хубавитѣ ниви, ливади, градини и лозя на работнитѣ японци.

Изъ пѣтя първата ни срѣща бѣше една млада японка, облѣчена въ тѣсни гащи, като кадѣнче, басмяна антерия и поясъ на кръста. На краката си носѣше дървени налѣмки съ проста

направа. Отъ далечъ азъ я взехъ за младъ японецъ, но когато я приближихме, увѣрихъ се, че това е млада японска булка, която отива за работа на пристанището при мъжа си.

По-нататѣкъ изъ пѣтя срѣцнахме стадо о-гоени говеда. Тѣ наумѣватъ на чужденеца, че

японеца умѣе да отхранва и добръ добитѣка си, а не да го остави да му се четатъ ребрата въ края на пролѣтъта, като говедата на нашитѣ селяне.

Надвечерь пристигнахме и въ селото. Улицитѣ му още отъ края сѣ чисти като равно шосе. Само къщитѣ му сѣ прости и малки. Много японци и японки стояха на праговетѣ и ни поздравяваха учтиво съ „добъръ вечеръ“. А едно младо японче се приближи до насъ и ни покани съ единъ голѣмъ портокалъ. Такъвъ голѣмъ портокалъ другъ пѣтъ не сѣмъ виждалъ въ живота си. Слѣдъ него бащата пѣкъ отчупи единъ голѣмъ клонъ *Камелия* (японско цвѣтно дърво) и ни го подаде учтиво. Той цѣлъ бѣше покритъ съ хубави цвѣтове. Благодарихме на учтивитѣ японци и продължихме пѣтя си. Слѣдъ малко задуха хладенъ морски вѣтрецъ. На едно здание край пѣтя прозорцитѣ зашумѣха като хартия. Когато се обърнахъ къмъ него, забѣлѣжихъ, че то бѣше японски селски ханъ. Намѣсто стѣкла прозорцитѣ му бѣха затулени съ една жилава и много прозрачна хартия, прѣзъ която свѣтлината свободно можеше да проникне въ стаята.

Стопанинътъ ни покани и ние слѣзохме да гостуваме у него. Най-напрѣдъ влѣзохме въ една широка стая, покрита съ чисти рогозки; това бѣше кафенето и гостилницата му. Той ни здрависа учтиво и ни покани да седнемъ на поставено мѣсто. Слѣдъ него дойде и жена му. Тя се поклони дори до земята и ни здрависа много учтиво съ края на прѣститѣ си.

Веднага японецътъ ни поднесе чай въ чис-

ти порцеланови чаши. Но той бѣше блудкавъ, защото не бѣше подсладенъ. На дискосчето до всѣка чаша имаше особни *сладкиши*. Тѣ се ядели при всѣка глѣтка чай. Хапнахъ едно кръгло

сладкишче и сръбнахъ малко чай. Блудкавината на чая се изгуби и устата ми се изпълни съ найхубави миризми и сладости. И до днесъ още не мога да забравя сладкия чай на японца.

Когато ядѣхъ послѣдното сладкишче една японка замина покрай хотела и ни поздрави също тѣй учтиво. На гърба си носѣше малко дѣте, което бѣше заспало още на градината, кждѣто работѣше майка му прѣзъ деня.

Вечеръта японецътъ ни заведе въ особна спалня. Постелките бѣха прости, но много чисти. Дордѣ настане

врѣме за спане, всичкото здание бѣше освѣтено съ особени книжни фенерчета, нашарени съ разни украшения.

Сутринъта станахме рано. Закусихме чай съ млѣко и се върнахме въ кораба. На другия день потеглихме за японската столица. Капитанинътъ си свърши благополучно работата и слѣдъ една седмица се завърнахме въ нашето отечество. И до днесъ не мога да забравя добритѣ спомени за братскитѣ обноси на японцитѣ къмъ чужденцитѣ.

С л ѣ н ц е .

— Слънце, слънце златогриво,
Тебъ що люби всичко живо
И почита отъ сърдце,
Че си съ весело лице,

Кой тамъ горѣ те постави?
— Тозъ, що трѣбва да се слави,
Този, що е нашъ Баща
И на всичкитѣ нѣща!

Люб. Бобевски.

С л ѣ д ъ ж ѣ т в а .

Свърши се и жътвата. Жътваритѣ натрупаха снопитѣ по нивитѣ на *кръстци*, а слѣдъ тѣхъ стопанитѣ ги прѣнесоха на харманя и ги наредиха на високи купове.

Полето заскоро запустѣ. Не се чува вече ни

сладкия гласъ на жътварката, ни глухия звънъ на косата. Тукъ тамъ се мъркатъ само бѣдни сирачета, които ходятъ отъ нива на нива да събиратъ останали класове.

Катя и Лалка сж бѣдни съсѣдчета. Единъ день слѣдъ жътва и тѣ се сдружиха да бератъ

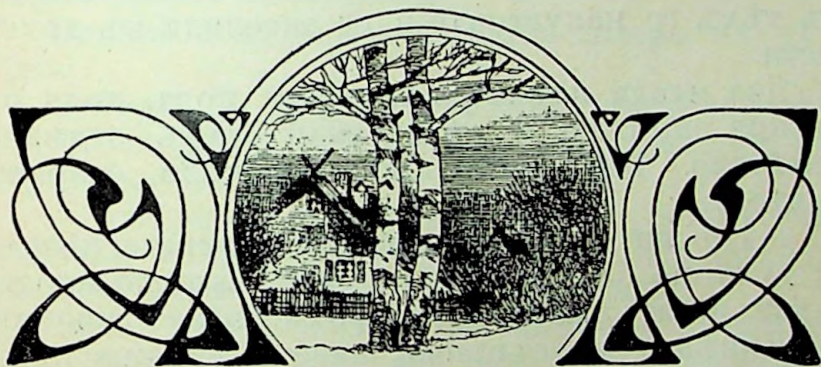
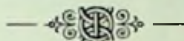

останали класове по нивитѣ. Събраха по единъ снопъ житни класове, занесоха ги у дома си и имъ орониха зърната. На другия день изсипаха зърната въ торбички и ги занесоха на воденица.

Воденичарътъ взелъ житото, позасмѣлъ се и имъ казалъ: „Млади дѣвойчета, елате утрѣ и си вземете смѣно житото!“

Но другия день двѣтъ съсѣдчета отидоха на воденицата и си взеха по една торбичка хубаво бѣло брашно. Майка имъ го замѣси на тѣсто и направи отъ него прѣсни питки.

Катя и Лалка никога не били яли такива сладки питки. Види се, защото сами сѣ ги спечелили.

Двѣ млади мишки.

(Приказка.)

ѣ едно подземие живѣло
многобройното сѣмейство
на едни стари плѣхове.
Въ нѣколко години плѣ-
ховетѣ се размножили до
толкова, че жилището имѣ станало тѣсно. Много
отъ тѣхъ го напустнали и се заселили въ други
мѣста.

Два млади плѣха се заселили подѣ пода на
близкия зиминкѣ и образували тамѣ отдѣлно
сѣмейство. Това мѣсто имѣ посочили старитѣ
родители:

— Ето ви едно сухо и широкожилище, казали
тѣ; тука ще бѣдете всѣкога сити, защото набли-
зу изтѣрсватѣ трапезата и трохи падатѣ изобил-
но. Живѣйте въ сѣгласие, пазете стража подѣ
редѣ и се вардете отѣ омразната котка. Ако нѣ-
кой пѣтъ се случи да ви подгони, гледайте да
се избавите прѣвъ тази дупка, защото прѣвъ
нея не може да се промѣкне.

Младитѣ мишки изслушали сѣ внимание сѣ-

вѣтитѣ на родителитѣ си и заживѣли другарски въ новото си жилище. Въ жгъла, гдѣто изтърсвали трапезата, никога не оставали гладни.

Стопанинътъ на къщата ималъ една млада и пѣргава котка. Мишкитѣ често я слушали да тропа паницитѣ, когато ги близала въ жгъла на зимника, ала не ги било страхъ отъ нея, защото дупката за бѣгане била близо до тѣхъ.

Двѣтѣ мишки никакъ не приличали една на друга: едната била трудолюбива и пѣргава; гнѣздото си държала чисто, пазила се отъ другитѣ плѣхове, които идвали да имъ отърватъ гнѣздото, а понѣкога отървала и другарката си отъ тѣхъ. Другата пъкъ била лѣнива и едвамъ се мърдала отъ мѣстото си. Повече стояла на едно мѣсто и ставала да дири храна само, когато била много гладна. Отъ голѣми грижи пѣрвата мишка не могла да затлѣстѣе, а втората отъ лѣнностъ и безгриженъ животъ, станала като гѣси яйце.

Веднажъ мършавата мишка казала на тлѣстата:

— Слушай, другарке, ти си затлѣстѣла много, та трѣбва да се пазишъ отъ задушаване и отъ пѣргавата котка.

— Не се грижи толкова за мене, отговорила тлѣстата мишка, ти навѣрно ми завиждашъ на доброто здраве, затова тѣй говоришъ.

Така продължавали да живѣятъ двѣтѣ мишки: едната си останала все тѣй мършава, а другата все повече и повече затлѣстѣвала.

Веднажъ котката минала край жилището имъ и почнала да дири миши дупки, за да си улови нѣкоя млада мишка и да се нахрани.

Мишките я зърнали прѣзъ дупката и се уплашили много.

— Бѣгай да се спасяваме! казала мършавата мишка и бързо се мушнала въ тѣсната дупка до гнѣздото си. Слѣдъ нея се затека и тлѣстата. Но защото била дебела, тя си скрила въ дупката само главата и врата. Котката я застигнала, сграбчила я съ ноктетѣ си и я занесла на малките си котенца.

Мършата мишка останала сама, отишла да се оплаче на майка си. Тя я изслушала съ скръбъ, но пакъ укорила тлѣстата мишка, защото съ своята лѣнностъ станала причина да умрѣ толкова рано.

Слѣдъ малко мършавата мишка си намѣрила нова другарка и заживѣла по-честитѣ животъ въ широкото жилище.

Редакторъ Н. Гайтанджиевъ. Издава Научното Дружество
„Отецъ Паисий“ въ гр. Казанлъкъ.

— Бате, страхъ ме е!....

На свобода.

Нѣма, птичко, да залагамъ
Примки по полето;
Пѣсни пѣй си, колко искашъ,
Волно подъ небето

На свобода ти живѣй си,
Хвъркай си на воля;
Ненавиждамъ и азъ, птичко,
Черната неволя!

Л. Бобевски.

— ❁ СПИСАНИЕ ЗА ДЪЦА ❁ —

Училище.

— о —

Влизать млади,
Голобради
Тукъ дѣчица,
Носять всички,
Плочи, книжки
У ржчица.

— о —

Въ тая сграда
Се награда
Получава:
Умъ и знане,
Възпитане
И забава.

Л. Бобевски.